

Noaptea fiilor Lunii

Daniel Vișan-Dimitriu

Revii ades pe țărmul unde marea,
cu valuri tainice, mângâietoare,
alintă stânci a căror nemișcare,
e-o rugă înspre cer, voind salvarea.

Același loc, adăpostit de-o stâncă,
te-atrage înspre el ca într-o vrajă
ce te conduce dincolo de plajă,
spre liniștea ascunsă și adâncă.

Fiica mării ești, născută-n ape,
crescută pe talazuri, printre spume,
în mări uitate-n margine de lume,
venită-n noaptea sacră să se-adape

din fructele iubirii neștiute
decât de cei ca tine, fii Lunii,
voi, descendenți de seamă ai minunii
ce s-a-ntâmplat în vremile trecute

când Soarele, îndrăgostit de Lună,
a reușit aici să o iubească,
luînd înfățișare omenească,
uitând, în noaptea-acea să apună.